

El seny i la rauxa

Si hem de ser sincers, els catalans som una mica estranys. Potser és una cosa que passa a tots els països, però a nosaltres se'ns nota molt.

No se sap ben bé per què, hem posat essències del nostre nacionalisme en un club de futbol que, per acabar de complicar-nos la vida, és més que un club. Per raons que també són boiroses, l'idioma que parlen majoritàriament els integrants de l'equip de futbol –l'ànima del club– no és pas el català. És més: sembla que ser català amb cognom català constitueix un obstacle per fer carrera al Barça, un detall desconcertant, però que es pot comprovar si es repassa la història del club, sobretot la recent.

Però les coses són així, i el cas és que, quan el club que és més que un club ens dona una alegria, es converteix sempre en una alegria nacional. Com ara el fet d'haver-se proclamat campió de la Lliga 1990-91, que gairebé ens va deixar en un estat d'èxtasi. De poca durada, tot sigui dit, perquè en els partits que va jugar immediatament després d'estrenar el títol, l'equip va recaure en una mediocritat alarmanant i va perdre partits d'aquells que fan tanta ràbia perdre.

Coincidint amb aquesta barreja de salts i sobresalts, va començar a prendre cos una notícia que a mi em va semblar sensacional: resulta –i ara ja ho sap tothom– que tenim un equip de futbol americà "català", el Barcelona

Dragons. ¡Qui ens ho havia de dir! I no és poca cosa, perquè va jugar la final de la World Bowl, el campionat del món d'aquest esport. Del món, ¿eh? ¡Que consti!

El Barcelona Dragons té detalls que permeten l'esperança que també pot arribar a ser més que un club. Només té dos jugadors més o menys autòctons, en Xiscu Marcos i en Guillermo Gómez. La resta són nord-americans, i l'entrenador (que es diu Jack Bicknell) afirma que aquesta situació no variarà gaire, perquè "pels carrers de Barcelona no s'hi troben joves de 200 quilos que facin 1,90 m, ideals tant per a la línia d'atac com per a les altres línies d'un equip de futbol americà". És una raó de pes, basada en una realitat que Jack Bicknell creu que no es modificarà fins d'aquí a uns deu anys, a condició que creem una generació de joves alimentats científicament i que tinguin la passió d'aixecar pesos. És evident que no ens podem adormir, que hem de començar a treballar de seguida, pensant en la World Bowl de l'any 2000.

Pere Calders

